

[Ministeren for Grønland.]

samfundsforskningsudvalg og repræsentanter for det danske samfundsforskningsinstitut.

Det ærede medlem hr. Rosings udtalelse var egentlig en understregning af det, der på forskellig måde er kommet til udtryk i næsten alle de taler, der er holdt her i dag: der er behov for foranstaltninger, der både tager sigte på et korttids- og et langtidsperspektiv. Dette er ganske afgjort rigtigt, men jeg har da også indtryk af, at ved alle tidligere overvejelser på det sociale område og ved alle diskussioner om, hvorvidt man burde fremme boligbyggeriet mere, end tilfældet har været, har spørgsmålet om de sociale følger og de ulykkelige virkninger af det overhåndtagende drikkeri spillet en rolle; jeg mener ikke, det er noget, man har set bort fra i overvejelserne på de områder.

Det ærede medlem hr. Knud Hertling opstiller det spørgsmål, om det er forsvarligt at overlade, hvad det ærede medlem kalder et lovgivningsanliggende til landsrådet. Jeg ved ikke, om man kan kalde det et lovgivningsanliggende. Det er klart, at man ved alle bemyndigelseslove altid kan diskutere, i hvilken udstrækning man overgiver beføjelser, som folketinget ellers har, til andre organer: Men jeg tror dog, at det vil blive følt som noget naturligt, at man giver landsrådet en hel række beføjelser. Jeg kan nævne som eksempler på ting, som i og for sig principielt lige så godt kunne kaldes lovgivningsanliggender, at der er tale om vedtægter fastsat af landsrådet vedrørende fredning, lige så vel som landsrådet også har vedtaget politivedtægten. Jeg synes ikke, det er helt relevant at tale om afgivelse af folketingets funktion som lovgivningsmyndighed også omfattende Grønland.

Så gør det mig lidt bedrøvet, at det ærede medlem udtaler direkte tvivl om landsrådets forudsætninger for at bedømme, hvad der vil være rigtige foranstaltninger. Det er ikke, fordi jeg ikke i og for sig godt begriber det synspunkt, at det kan være en uhyre vanskelig opgave at pålægge landsrådet — det vil det nemlig være for alle parter. Men det spørgsmål, som melder sig for mig, når noget sådant siges, er dette: hvem ville være bedre egnet dertil? Jeg har nemlig alligevel ikke hørt det ærede medlem hr. Knud Hertling sige til os, at det ville være

bedre, om folketinget også her i enkeltheder bestemte, hvad grønlænderne skulle rette sig efter, altså bestemmelser, der betød, at grønlænderne skulle rette sig efter andre regler end gældende for de øvrige danske borgere. Jeg tror faktisk på, at forholdsregler, der er foreslået af grønlænderne selv, af deres eget folkevalgte organ, vil få en mere forstående modtagelse og blive bedre respekteret i den grønlandske befolkning end regler, der er givet direkte af folketinget.

Der er blevet peget på af det ærede medlem hr. Knud Hertling og andre, at man er imod restriktioner, at man er betænkelig ved restriktioner — det er vi nemlig formentlig alle sammen — af den grund, at de kan medføre overtrædelser og omgælder, at de kan medføre forøget hjemmebrænderi. Det er sikkert rigtigt nok. Jeg tror alligevel på, at når man taler om kriminalisering af handlinger, der ikke hidtil har været betragtet som kriminelle, med det sigte at nedbringe spritforbruget, vil de tilfælde, der kan være tale om dér, blive opvejet af en nedgang i den nuværende del af kriminaliteten i Grønland, der skyldes alkohol, og som jo har et ganske betydeligt omfang. Det er i alt fald hensigten med forslaget, og det vil også være landsrådets hensigt, at søge at nå frem til en tilstand, hvor der bliver færre tilfælde af kriminalitet end hidtil.

Jeg skal i øvrigt med hensyn til det principielle nøjes med at henvise til mine bemærkninger derom i fremsættelsestalen og blot understrege, at jeg tror, det er nødvendigt — og det vil de fleste synes — at der foretages noget i situationen, sådan som den har udviklet sig, og jeg vil gerne anbefale de medlemmer af folketinget, som endnu ikke har haft tid dertil, at læse landsrådets forhandlinger, som ledsager lovforslaget som et bilag og giver et godt indtryk af, hvor alvorligt man også i Grønland tager denne sag.

Jeg tror for min del, at landsrådet har tilstrækkelig ansvarlighed til at finde frem til rimelige midler. Det får vi i al fald håbe, da det er hensigten med lovforslaget. Jeg vil så gerne takke de ordførere, der har givet tilslutning dertil.

Knud Hertling: For at der ikke skal opstå misforståelser, vil jeg lige tilføje, at når jeg har rejst tvivl om landsrådets helt store